

ΓΑΛΛΙΚΗ ΛΟΓΟΤΕΧΝΙΑ

ΤΟΥ PIERRE VILLETARD

ΚΟΡΣΙΚΑΝΙΚΗ ΙΣΤΟΡΙΑ

Θύ ήταν, μάς ειπε ο Ίακωβος Λεβερντιέ, άνοξη του 1907, όταν ειχα προαχθει στο βαθμό του Τμηματάρχου στο ύπουργείο των Έσωτερικών. Ένα βράδυ, καθώς ανέβαινα την όδο Πεγκάλ, μία νέα γυναίκα έπεσε επάνω μου και με δάκρυα στα μάτια, με παρακάλεσε να την προστατεύσω.

— Με κυνηγούν ! μου ειπε... Θέλουν σώνει και καλά να με κλείσουν σ' ένα άσυλο, γιατί με θεωρούν άστεγη και γυναίκα κακής διαγωγής !...

Προφανώς η γυναίκα αυτή δεν ειχε άδι'ο. Από τα μάτια της—δύο γλυκά και άθωα, που σου γέμιζαν την ψυχή μ' άπειρη γλυκύτητα, κατάλαβα ότι δεν ήταν κακή γυναίκα. Την έπιασα λοιπόν μαζί μου και την ώδηγησα στο σπίτι μου, όπου την παρακάλεσα να μείνει έως ότου ήσυχάζη από την νευρική ταραχή, που την έβασάνιζε. Έμεινε την νύχτα αυτή σιμά μου, γνωριστήκαμε και σ' άλλες ημέρες είμαστε καλοί φίλοι.

Ο πρώτος μήνας πέρασε χωρίς να μάθω άπολύτως τίποτα για το παρελθόν της γυναίκας αυτής. Ποτέ δεν έτόλμησα να κάνω τη άδιακρισία να τη ρωτήσω ποιά ήταν η καταγωγή της και τι έγυρευε μονάχη στο μεγάλο αυτό Λαβύρινθο, που λέγεται Παρίσι.

Έπί τέλους όμως κάποιος βράδυ του Νοεμβρίου, ενώ ό άγέρως έξω σφύριζε και σάρωνε τα ξερά φύλλα των δέντρων η Λουιζέττα, έσει την έλεγαν άπεφάσισε να μου κάνει την πρώτη έκμυστήρευση. Μόνο τότε έμαθα πως ήταν Κορσικανή, ότι ειχε άρραβωνιασθει μ' ένα ξεάδελφό της που ύπηρετούσε χωροφύλακας στην άστυνομία της πατρίδος της, και ότι επειδή δεν ήθελε αυτό το γάμο ειχε φύγει κρυφά από το σπίτι της και κατέφυγε στη Γαλλία για να ζήσει έλευθερη μακριά του...

— Και τώρα που σάς τα ειπα όλο, μου ειπε, τι θα κάνετε !... Θα με παντρευθήτε !...

Ήταν τόσο άπότομη αυτή η έρώτηση ώστε δεν έλαβα τον καιρό να σκεφθώ τι έπρεπε να της άπαντήσω.

— Είπε πολύ νορίς για τέτοιες σκέψεις της ψιθύρισα τέλος κυττάζοντάς την στα μάτια με τρυφερότητα...

Η Λουιζέττα όμως δεν φάνηκε διόλου εύχρηστημένη από την άπάντηση. Έντούτες για να μη μου δείξη ότι περιόριζε μου ειπε σχεδόν την ίδια στιγμή.

— Τουλάχιστο κι' αν δε γίνη αυτός ό γάμος... θα με αγαπάτε πάντοτε όπως τώρα ;

— Αυτό που το ύπόσχομαι, Λουιζέττα, της ειπα κλείνοντας το στόμα της μ' ένα φιλή...

Την άλλη ημέρα όμως η Λουιζέττα ζύπνησε πολύ θυμομένη και έξαιρετικά νευρική. Τόλμησα να την ρωτήσω την αίτια της άλλαγής αυτής, που μου φαινόταν άνεξήγητη, και χωρίς να με κυττάξη καθόλου, μου φώναξε :

— Θέλω να φύγω !

Για πού ;

— Για την πατρίδα μου. Δεν μπορώ πιά να ζήσω εδώ. Άρχισα να αϊθθάνομαι ύψους για ότι έκανα στην οϊγονγένειά μου. Πρέπει να φύγω... πρέπει να ξεγηγηθώ με τον άρραβωνιαστικό μου το Ριχάρδο... Ποιός ξέρει τι μπορεί να μου σκαρώση καμιά ημέρα... Φοβούμαι...

Κατάλαβα πως ήταν πεσιτωό να έπιμένω για να την πελωσ ν' άλλάξη σκέψη. Μά πάλι πως ήταν δυνατό να χωρίσουμε τόσο άπότομα, τόσο ξαφνικά !...

— Κι' αν έρχόμουν κι' εγώ μαζί σου ; τη ρώτησα δειλά, σάν να φοβόμουνα μήπως έκανα καμιά άδιακρισία...

Η Λουιζέττα όμως μόλις τ' άκουσε αυτό έπεσε στην άγκαλιά μου φωνάζοντας :

— Άλήθεια ; αλήθεια ; Είνε λοιπόν δυνατό αυτό ; Άχ ! τι εύτυχία !... Πάμε !... Πάμε !... Θα σάς γνωρίσω σπίτι μου... Θα σάς παρουσιάσω στη μητέρα μου.

Γελούσε και χοροπηδούσε σάν μικρό παιδί. Πρώτη φορά την ειδα να μιλάη με τόσο δυνατό κέφι, με τέτοια εύθυμία.

Τό ίδιο άπόγευμα, φρόντισα και τηρα μια μικρή άδεια από το Ύπουργείο και τό άλλο πρωί εκλείσαμε μαζί δύο θέσεις στο σταθμό της Λυών.

Σ' όλο τό διάστημα του ταξειδιού μας, η Λουιζέττα φαινόταν εύθυμη και μόνο όταν άποβιβαστήκαμε στην Κορσική, μελαγχόλησε κάπως.

Μόλις φθάσαμε σπίτι της με παρουσίασε στον πατέρα της, στη μητέρα της και στα δύο άδελφια της. Πόσο μου φάνηκαν καλοί και περιποιητικοί όλοι αυτοί !

Άκόμα τώρα μου φαίνεται πως ξαναβλέπω μπροστά μου τό φτωχικό σπίτι τους, τό εύθυμο και περιποιημένο δωμάτιο, τό όποιο τους χρησίμευε για τραπεζαρία, και ακόμα νομίζω πως ξανα-

κούω στ' αυτιά μου τη φωνή της Λουιζέττας που μου φώναζε διαρκώς :

— Λοιπόν εισθε εύχαριστημένος... εισθε εύχαριστημένος, κύριε Λεβερντιέ !...

Από όσα κατάλαβα στο διάστημα που τρώγαμε στο τριπέζι, οι γονείς της Λουιζέττας δεν ειχαν πιά καμιά διάθεση να τη δώσουν στο Ριχάρδο. Φαίνεται πως με τον άνθρωπο αυτό ειχαν μεσολαβήσει πολλά γεγονότα, τα όποια ειχαν προκαλέσει μεγάλη ψυχρότητα μεταξύ των δύο οικογενειών.

Η Λουιζέττα φαινόταν επίσης πολύ εύχαριστημένη...

Είχαμε σχεδόν τελειώσει τό φαί μας, όταν άκούστηκε ένα γερό χτύπημα στην έξωπορτα.

— Ο Ριχάρδος ! φώναξε η Λουιζέττα, σάν να προαισθάνθηκε κάτι κακό...

Για μία στιγμή τα βλέματά μας διασταυρώθηκαν. Ο πιο μεγάλος άδελφός σηκώθηκε ν' άνοιξη, μά δεν ειχε προχωρήσει δύο βήματα, όταν η πόρτα του σπιτιού τους, υπεχώρησε και η μορφή ενός ξανθού νέου φάνηκε στην είσοδο της τραπεζαρίας που τρώγαμε.

Η Λουιζέττα μου έγνεψε ν' άποχωρήσω από την αίθουσα, γιατί όπως έφαινετο, θα ειχαν να πουν κάτι μεταξύ τους. Καθώς όμως πήγα να περάσω στο διπλανό δωμάτιο, ό Ριχάρδος, που έμπαινε εκείνη τη στιγμή στην αίθουσα του φαγητού, με σταμάτησε και πιάνοντάς με από τό χέρι άπότομα, μου έκοψε τό δρόμο.

— Έσύ είσαι που ξεμάλισες την άρραβωνιαστιά μου ;

— Είμενα κατάπληκτος από την άπότομη αυτή έρώτηση του νεαρού χωροφύλακα και δεν μπόρεσα ν' άνοιξω τό στόμα μου. Ο πατέρας της Λουιζέττας κατάλαβε πως τα πράγματα θα κατέληγαν άσχημα, πλησίασε τον Ριχάρδο και πριν άκόμα προφτάση να μου ξαναμιλήση, τον τράβηξε γερά απ' τον ώμο και τον πήρε από κοντά μου.

Άκολούθησαν φωνές, παρατηρήσεις, μέσα στις όποιες ξεχώριζε η βραχνή φωνή του μεγάλου άδελφού της Λουιζέττας, ό όποιος επανέλαμβανε διαρκώς :

— Πήγαμε έξω... πήγαμε έξω απ' τό σπίτι μας !... Η Λουιζέττα δεν εινε πιά για σένα τίποτα !... πήγαμε έξω... έξω !...

Την ίδια στιγμή, κάποιο δυνατό χέρι με τράβηξε σ' ένα σκοτεινό δωμάτιο, όπου και έμεινα άρκετή ώρα.

Όταν πιά τό επεισόδιο ειχε τελειώσει και ό Ριχάρδος ειχε φύγει από τό σπίτι η Λουιζέττα μπήκε στην κάμαρα και πέφτοντας στα γόνατα, μου ζήτησε συγγνώμη, για όλη αυτή την ιστορία.

— Δεν φταίω... δεν φταίω εγώ, κύριε Λεβερντιέ, μου έλεγε... Έπρεπε να γίνη αυτό... ήταν μοιραίο... Θα σάς ξεγηγησω κατοπιν... Τώρα όμως πρέπει να φύγουμε... να φύγουμε γρήγορα απ' εδώ... ποιός ξέρει τι μάς ετοιμάζει αυτός ό καταραμένος ό Ριχάρδος...

Έσκυψα και την πήρα στην άγκαλιά μου. Κατάλαβινα πιά καλά πως τό πλάσμα αυτό βρισκόταν σ' ένα περιβάλλον στο όποιο δεν ήταν δυνατό ν' άνθέξη...

Τό άλλο πρωί, άφοϋ ξαναχαιρέτησα όλα τα μέλη της οικογενείας της Λουιζέττας, την έπιαρα και φύγαμε από την Κορσική...

Η Λουιζέττα δεν διά ξαναγυρίση πιά στην πατρίδα της, ειπα λίγο πριν φύγω από τό σπίτι τους... όταν φθάσουμε στο Παρίσι θά την κάνω γυναίκα μου... Μόνο έτσι θά ήσυχάσουμε από τον άνθρωπο αυτό...

Ο πατέρας, καθώς και οι δύο άδελφοί της Λουιζέττας έσκυψαν και μου φίλησαν τό χέρι... Δεν πίστευαν σταυτιά τους για εκείνο που ειχαν άκουσει...

— Θα μάς σώσετε !... Ψιθύριζε διαρκώς ό πατέρας της Λουιζέττας... Ο Θεός να σάς δώση όλες τις εύτυχίες του κόσμου...

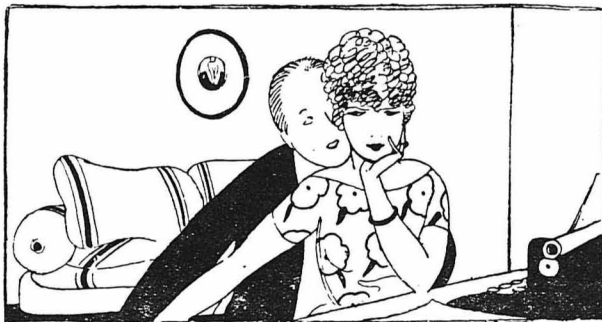
Όταν φθάσαμε στο Παρίσι, η πρώτη μου σκέψη ήταν να όρίσω την ημέρα των γάμων μας και να κάνω τις σχετικές προετοιμασίες, έλπίζοντας πως μ' αυτό τον τρόπο θά τελειώνω πιά η θλιβερή αυτή περιπέτεια με την γυναίκα αυτή, για την όποια ειχα άρχεισει να αισθάνομαι ένα δυνατό αίσθημα.

Άλλοίμονο όμως !... Ένα πρωί, όταν ειχαν σχεδόν όλα ετοιμασθει για τό γάμο μας, η Λουιζέττα μπήκε στο δωμάτιό μου, κρατώντας μια εφημερίδα στο χέρι...

— Διάβασε !... διάβασε ! μου ειπε... Είνε τρομερό ! τρομερό !...

Έπιασε την εφημερίδα στα χέρια μου και άμέσως τά μάτια μου πέσανε επάνω σε μια είδηση που μου έδειξε με τό δάκτυλό της. Διάβασα :

« Ένα μυστηριώδες δράμα. Ο Κορσικανός χωροφύλακας Ριχάρδος Ντελλι βρέθηκε νεκρός έξω από τό σπίτι του φέρον δύο τραύματα στο

ΚΑΡΤ - ΠΟΣΤΑΛ

Δ. Καλλιόγαν. Το «Σαν Παραμύθι» πολύ μεγάλο. Γιατί επαινεύεσθε τόσο; Η ποιολογία υπήρξε πάντοτε άπ' τα μεγαλύτερα ελαττώματα της λογοτεχνίας. Επίσης τα πεζογραφήματα όχι επιτυχή. Λόγια, λόγια και άποιοιπικιά. 1. Χατζηγιαννάκη, Θεορίκη. Το «Θηρία» όχι επιτυχές. Για το ποίημα που έγραψατε για το «Μπουκέτο» σας ευχαριστούμε. Έ. Παμ. Τσαούσην, Μακρόσια. Οι στίχοι σας όχι καλοί. Έκείνος μάλιστα:

Κι' άγγάντευε τή θάλασσα,
μ' όλοχρυσο, ένα κιάλι...

Τι σάς λέει; 'Επίσης λέμε και γράφουμε «θρηνησις» και όχι «θρηνησια». Ρήμα «θρηνησια» δεν υπάρχει. Τ.μ. Καμπύσιον, Λογάνη. Σας ευχαριστούμε θερμά για τα καλά σας λόγια. Όπως οκ σάς έτσι και σ' όλους τους αναγνώστας του, χαρίζει το «Μπουκέτο» ευχαριστίες και ώραιες στιγμές. Χαριέλ. Θανόπουλον. Αν δεν σάς άπαιτήσαμε ως τώρα θά πη πώς, δυστυχώς, ο φάκελλός σας χάθηκε, Α. Κόντογλον, Καλάμας. Πολύ πρόωρα σάς άνοιξε τήν όρεξι για γράψιμο ή στήλη του Κάρτ Ποστάλ. Τα ποιήματα λοιπόν στείλατε δέν ένεκωθήσαν. Πολύ κοντά. Υπομονή λοιπόν. Θ.ν.μ. Γαλαξιδιώτην. Και το πεζόν και οι στίχοι όχι επιτυχείς. Μη βιάζεστε να γράψετε. Παράξτε. Αυτό είναι το καλύτερο. Χ.ο. Κεραμυδά. Τα παλιά τεύχη του «Μπουκέτου» 1-5 πωλούνται 15 δραχ. τα πρόσφατα τού α' έτους πρὸς 5 και τα κατοικία πρὸς 3. Μίσην Μαντζουράνη. Το ποιήμα σας ήταν χωρίς δικαιομα κρίσιως κι' όπως καταλαβαίνετε... Η λ. Αιάκουσαν. Από τα ανέκδοτα θά δημοσιευθῶν έκλεκτικώς τα καλύτερα και τα περὶ άγνωστα. Τ. Μαγκανάρου, Καλάμας. Σας ευχαριστούμε για τα καλά σας λόγια. Το πεζογράφημα σας όχι πετυχημένο. Μη βιάζεστε. Με τόν καιρό θά γράψετε καλά. Αέσοιγαν Νικολάου. Μά άφου δημοσιεύθηκε εφάπαξ; Πάντως σάς ευχαριστούμε. Στείλιε, αν έχειτε, τίποτε άλλες μεταφράσεις. Ω. «Ο Λυκογιάννης» όχι άπολιτώς επιτυχής. Γράψετε άρεκέτα καλά. 'Αποπέμειτε τας όμάς εκφράσεις και προσπαθήστε να διορθώστε το ύφος σας. Μ.γ. Τσοσονιδην, Κιλκίς. Η μετάφρασις όχι άλάνθαστος. Προσέχετε στο έξης περισσότερο. Κ.τ.σ.ό.π.η.ν. Διήγη (Εύβοιας). Σας ευχαριστούμε για τήν μετάφρασι του Μερμέ. Έν τούτοις δέν είναι καθόλου στωική ούτε στο ύφος, ούτε στη γλώσσα. Επί πλέον μάς φαίνεται και κάπως περιορισμένη. Μήπως τήν εκόψατε; 'Εχετε υπ' όψιν σας τα λάθη αυτά στο έξης. Και στείλιτε ότι άλλο θέλετε. Σ.τ.έ.λ. Κ.ν.τ.ω.ν.ά.κ.η.ν. Αν δεν σάς άπαιτήσαμε ως σήμερα, θά πη ότι χάθηκε στο ταχυδρομείο. Γ. Πρὸυσαέα, Πειραιά. 'Ο «Τρελλός Πατέρας» θέλει διορθώσεις στη γλώσσα. Διορθώστε το και ξαναστείλιτε το. Δ.η.μ. Κορ. 'Οχι επιτυχής το μαγαζινο τραγουδιάκι σας. Ανδρ. Καπάτον. Το ποιήμα σας καλό, μιά όμως σιωπήσας και μιά μαζιριά στο κεφάλι. Π' ανάκριση δέν μπόρεσε ν' ανακαλύψη τοίς δράστας, το μνηστειώδες αυτό δράματος, φαίνεται όμως ότι ο Ντέλι θά έπρεπε θήμα των Φιλίππ. με τοίς όποιους τελευταίους βροκότανται οι εθνοθόματα λόγου οικογενειακών διαφορών.

'Η Λουιζέττα, μόλις σηκώσα τα μάτια μου από τήν εφημερίδα και τήν κίτταξι, άρχισα να κλαίη...
— Έγώ... έγω φταίω, για όλα αυτά... Δέν έπρεπε... όχι... δέν έπρεπε να σε γνωρίσω...

Και πριν άκόμα προσφάσω να τήν ήτρώσω, τήν είδα να παίρνη ξαφνικά το καπέλο της και να βγαίνη, έξω στο δρόμο σαν τρελή.
'Από τήν στιγμή αυτή ή Λουιζέττα δέν ξαναγύρισε σπίτι μου και ούτε ποτε έμαθα τίποτα για τή ζωή της. Τι να έγινε άραγε; Έφυγε πάλι για τήν πατρίδα της; Έμεινε στο Παρίσι;... Ποτέ μου δέ μπόρεσα να μάθω ούτε τήν παραμικρή ειδήσι... 'Εντούτοις, αν και έχουν περάσει τόσα χρόνια από τότε ποτέ μου δέν μπόρεσα να λησιμονήσω το περιεργό αυτό κορίτσι που ποιάς ξέρει αν θά βροσκειται άκόμα στη ζωή και αν θά μέ θυμάται.

Pierre Villetard

κάπου το έχουμε ξαναδιαβάσει. Μήπως το έχετε ξαναδημοσιεύσει; Γράψτε μας έν ελλεικνείμθι όμως. Στ. Παπαχρηστόν. Το ποιήμα σας άρχίζει καλά, μιά τελειώνει πολύ άτεχνα. Α. Α. Τσαορελλίδην. 'Ανεπιτυχές. Χρηστοφ. Τσαρτούλαν. 'Ανεπίκαιρον και πολύ πολύ μεγάλο. Ν. Σ. Ζ. Καρλόβασι. Αν δέν χάθηκε στο Ταχυδρομείο, θά σάς άπαιτήσαμε αναμνηστικώς. Μαρίαν Η. Πικραμεινον. 'Η μετάφρασις σας είς καθαρόνοσον. Γράψετε στην δημοσίη. Ι. Μ. Ρέθυμιον. Το πεζογράφημα σας άνεπιτυχές. Το δικαιομα κρίσιως δρχ. 5. Τζών Σασώ. Για τα καλά και ευγενικά σας λόγια σάς ευχαριστούμεν. Το «Μπουκέτο» σάς εύχεται καλό ταξίδι. Ι. 'Ιωαννίδην, Σάμθην. Αυστυχώς δέν διορθώνονται. Θέλον ξαναγράψιμο. Τι να σάς κάνουμε. Πάντως σάς ευχαριστούμεν θερμώς. Α. Μ. Διαγίεο. 'Ανταποκρίσεις δημοσιεύονται μόνον στην 'Οικογένειαν. Τήν διεβίβασαιεν καταλήως. Χ.ε.μ.α.ο.ρ.ο.ν. Λακρόνω. Τό.Σ.τ.ή.ν. Π.ε.θ.α.μ.ε.ν.η.πολύ παρασηκιάθιον. Θέλετε καλά και σάνει να συγκινήστε έν ώρα θέρου το άναγνωστικόν κοινόν του «Μπουκέτου»; Το άπαιτείτε; Γεννηθήτω το θέλημά σας:

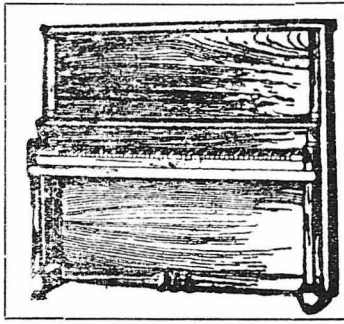
Μέ θώδα και κούνα
Μέ άσθη μρωμένα
Έρχομαι στο μνήμα
Που κείται ώιμένα.
Στό χώμα να κάστω
Στη πράσινη χλόη
Πικρά να σέ κλάψω
Νά πώ μρωλόι.

Νά σου πώ πώς ή άνοιξις 'Ηλθε και πάλι
Χελιδώνια κι' άρόδινα κελαιδόνουε γλυκά
Πώς τώρα ή φρίσις δλησυνάη
Και τα πάντα κατέχει μεγάλη χαρά.
Μόνον γ'ώ εις τήν πλάση περιλίπος μένω
'Αντι γέλειου, στό μάτια δάριμα άνθούν.
Κι' έσένα άγάπη έσένα προσμένω
'Εως ότου τα νεάτα και μέ μαραθούν
Μ' άδικως προσμένω, μ' άδικως γ'ώ, κλαίω
Τά μάτια σου πλέον σφαλίσαν γιά πάντα
Τά νεάτα μου πάνε χαθήκαν σου λέω
Και θ' άρθώ στο χώμα να κατωμ' άντάμα
Οί δυό άγκαλιασμένοι στο κρηνο το χώμα
Νά διώχνουμε έτσι τήν παγωνιά
Και το κορμί μας... ο σελεκτός μας

Νά έχη πάντα μικρή ζεστασιά
Οίκονομοδπουλοσ,
'Εναύθα. Αν δέν σάς άπαιτήσαμε ως τώρα θά χάθηκε στο ταχυδρομείο. Κυτάχτε έν τούτοις καλά τα Κάρτ-Ποστάλ των τελευταίων έβδομάδων. Αν ξέσατε πόσο μάς στενοχωρών ή ιστορίες αυτές. Έχετε φουακά δίχρο άλλα και μείς διν έχουμε άδικο... Κ. Οίκονομοδπουλον διά Γ. Ξέρον. 'Εναύθα. Είνε άδύνατον να στοιχειοθετηθῆ όποις είναι γραμμένο κι' από τίς δυό πλευρές του χάρτου. Στείλιτε το γραμμένο καιονικά, σ' ομειώστε δε στο πλάι «δικαιομα κρίσιως εστάλη». 'Επίσης μη δεικνεύατε τα ξένα διηγήματα. Θέλουμε γνήσιες μεταφράσεις με τό όνομα πάντοτε του συγγραφέως. Κ.λ-ί.ο.ν. Κίμην. Μίς γράψτε: «Μέ μεγάλην μου λύπην αύτην τήν στιγμήν λωμβάνω άνα χείρας τόν κάλαμον και γράφω και στείλω όμιν ποιήματα τινά, διότι νομίζω πώς και τώρα ταύτα δέν θά κριθούν άξίως. 'Αλλά καιτοι άπογοητευμένοι έκ των όσων σάς έχω στείλει έξακολουθώ και σήμερον και παραθέτω μερικόν στίχους, άλλα πέν άκόμη βάλω άνα χείρας τόν κάλαμον γνωρίζω το τέλος» δέν πρέπει όμως τόσον αύστηρά να τα κρίνετε διότι έκτός έμού και πολλοί άλλοι διά τόν αυτόν λόγον δέν στέλλουν, διότι άφ' ενός μέν κοπιάζουν ματαιώς, άφ' έτέρου δε πηγαίνου χυμένα τα ταλληράκια καιμερικοίλενε δέν τα τρώμε πασατέμπο;...»
'Επειδή λοιπόν τα ποιήματά σας είναι, δυστυχώς, όχι επιτυχή σάς συμβουλευουμε και μείς να διαθέσετε για... πασατέμπο!...
Με τό πασατέμπο, φίλτατε φίλε, περνάει ή ώρα ενό μ' τήν ποιησιν... ποικεφαλιάζει καισίς.

PIANA PULLMAN

Μην εκλέγετε το πιάνο σας, χωρίς να έχετε εξετάσει τα πιάννα PULLMAN. 'Η απόκτησις ενός

πιάνου PULLMAN σάς εξασφαλίζει από απόψεως ποιότητας ΤΗΝ ΑΡΙΣΤΗΝ, και από απόψεως δαπάνης ΤΗΝ ΕΛΑΧΙΣΤΗΝ. Συγκρίνατε άμερολήπτως. Με-

γάλαι εύκολία πληρωμής. Κατάλογοι δωρεάν.

ΕΤΑΙΡΕΙΑ ΠΙΑΝΩΝ STARR

12—Στοά 'Αρσακείου—12